Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА

2 март 2016 година *

„Обезпечително производство — Обжалване — Административно производство — Публикуване на решение за установяване на незаконен картел на европейския пазар на водороден пероксид и перборат — Решение на Комисията за отхвърляне на искане за поверително третиране на някои сведения, съдържащи се в решението за установяване на този картел — Известие относно сътрудничеството — Решение на Общия съд на Европейския съюз, с което се отхвърля жалбата за отмяна на това решение — Молба за спиране на изпълнението на това решение — Fumus boni juris — Неотложност — Претегляне на интереси“

По дело C-162/15 P-R

с предмет молба за спиране на изпълнението и за временни мерки, подадена на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС на 6 октомври 2015 г.,

Evonik Degussa GmbH, установено в Есен (Германия), за което се явяват C. Steinle, C. von Köckritz и A. Richter, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват G. Meessen, M. Kellerbauer и F. van Schaik, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА,

след изслушване на генералния адвокат M. Szpunar,

постанови настоящото

Определение

1 С жалбата си, подадена в секретариата на Съда на 8 април 2015 г., Evonik Degussa GmbH иска от Съда да отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 28 януари 2015 г., Evonik Degussa/Комисия (T-341/12, EU:T:2015:51, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той е отхвърлил жалбата му за отмяна на Решение C(2012) 3534 окончателен на Комисията от 24 май 2012 г. относно отхвърлянето на искане за поверително третиране, подадено от жалбоподателя, на основание член 8 от Решение 2011/695/ЕС на председателя на

* Език на производството: немски.

Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат) (наричано по-нататък „спорното решение“).

2 С отделна молба, подадена в секретариата на Съда на 6 октомври 2015 г., жалбоподателят отправя настоящото искане за постановяване на временни мерки на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС, целящи Съдът да постанови спиране на изпълнението на спорното решение и да разпореди на Европейската комисия да се въздържи, до произнасянето на решението, слагащо край на производството по обжалване по дело C-162/15 P, от публикуването на неповерителен вариант на Решение C(2006) 1766 окончателен на Комисията от 3 май 2006 г. относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA и Arkema SA (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат), резюме на което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ L 353, стр. 54, наричано по-нагоре „решението ВПП“), който е по-подробен, що се отнася до жалбоподателя, отколкото неповерителния вариант на това решение, публикуван през 2007 г.

3 Комисията представя становището си на 29 октомври 2015 г.

Обстоятелства, предхождащи спора и обжалваното съдебно решение

4 В решение ВПП Комисията установява, че Degussa AG, понастоящем Evonik Degussa GmbH, е участвало в нарушение по член 81 ЕО на територията на Европейското икономическо пространство (ЕИП), заедно с шестнадесет други дружества, действащи в сектора на водородния пероксид и пербората. Тъй като жалбоподателят е бил първото дружество, което е влязло в контакт с Комисията през декември 2002 г., в приложение на нейното Известие относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“), и по този повод е сътрудничило изцяло, като е предоставило на Комисията всички сведения, с които е разполагало във връзка с нарушението, му е бил предоставен пълен имунитет по отношение на глоби.

5 През 2007 г. е публикуван първият неповерителен вариант на решението ВПП на интернет сайта на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията.

6 В писмо до жалбоподателя от 28 ноември 2011 г. Комисията го уведомява за намерението си да публикува нов, по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП, възпроизвеждащ изцяло съдържанието на посоченото решение, с изключение на поверителните сведения. По този повод Комисията иска от жалбоподателя да посочи в решението ВПП сведенията, за които възнамерява да поиска поверително третиране.

7 Тъй като счита, че този по-подробен неповерителен вариант съдържа поверителни сведения или търговска тайна, жалбоподателят уведомява Комисията в писмо от 23 декември 2011 г., че се противопоставя на предвижданото публикуване. В подкрепа на това възражение жалбоподателят изтъква, че посоченият неповерителен вариант съдържа голям брой сведения, които той е предоставил на Комисията въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., както и имената на много от неговите съучастници и данни относно търговските му връзки. Според жалбоподателя по този начин предвижданото публикуване би накърнило по-специално принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране и може да нанесе вреда на дейностите по разследване на Комисията.

8 С писмо от 15 март 2012 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че приема да премахне от новия неповерителен вариант, предназначен за публикуване, всички сведения, позволяващи пряко или косвено идентифициране на източника на информацията, получена на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., както и имената на съучастниците на жалбоподателя. За сметка на това Комисията счита, че липсват основания за признаване на поверителност на останалите сведения, по отношение на които жалбоподателят е поискал поверително третиране.

9 Като прилага възможността, предвидена в Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, стр. 29, наричано по-нататък „решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването“), жалбоподателят сезира служителя по изслушването с искането последният да изключи от предназначения за публикуване неповерителен вариант всички предоставени от него сведения въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

10 Със спорното решение служителят по изслушването, от името на Комисията, отхвърля исканията за поверително третиране, подадени от жалбоподателя.

11 Служителят по изслушването най-напред подчертава границите на мандата си, които му позволявали единствено да прецени дали дадено сведение трябва да се счита за поверително, а не да отстрани твърдяно нарушение на оправданите правни очаквания на жалбоподателя спрямо Комисията.

12 Освен това той отбелязва, че жалбоподателят се противопоставя на публикуването на нов, по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП с единствения мотив, че той съдържал сведения, предоставени в приложение на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., и че оповестяването на такива сведения пред трети лица можело да му причини вреда в контекста на искове за обезщетение за вреди, предявени пред националните юрисдикции. Според служителя по изслушването обаче Комисията разполага с широка свобода на преценка, за да реши дали да публикува повече от основното съдържание на решенията си. Нещо повече, позоваването на документи, съдържащи се в административната преписка, не представлявало само по себе си търговска тайна или друг вид поверителни сведения.

13 Според служителя по изслушването жалбоподателят не е доказал, че публикуването на сведенията, които е съобщил на Комисията с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, регламентирана с Известието относно сътрудничеството от 2002 г., може да му причини сериозна вреда. Интересът на дадено предприятие, на което Комисията е наложила глоба за нарушаване на конкурентното право, да не бъдат публично оповестявани подробностите за укоримото му противоправно поведение, при всяко положение не заслужавал никаква специална закрила. Служителят по изслушването припомня по този въпрос, че исковете за обезщетение са неразделна част от политиката на Европейския съюз в областта на конкуренцията и че поради това жалбоподателят не можел да се позове на законен интерес от защита срещу опасността срещу него да бъдат предявени такива искове поради участието му в нарушението, посочено в решението ВПП.

14 Служителят по изслушването също така счита, че не е компетентен да отговори на довода на жалбоподателя, че оповестяването пред трети лица на сведения, които той е предоставил на Комисията в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би засегнало тази програма, тъй като този въпрос надхвърлял границите на неговия мандат. Той припомня в това отношение, че в съответствие със съдебната практика Комисията единствено може да прецени в каква степен фактическият и исторически контекст, в който се вписва инкриминираното поведение, трябва да бъде доведен до знанието на обществеността, доколкото той не съдържа поверителни сведения.

15 Най-сетне, служителят по изслушването счита, че след като мандатът, предоставен му съгласно член 8 от решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването, се ограничава до преценката в каква степен сведенията са обхванати от професионалната тайна или трябва да се ползват от поверително третиране на друго основание, той не е компетентен да се произнесе по довода на жалбоподателя, че публикуването на сведенията, които той е предоставил въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би довело до необоснована разлика в третирането в сравнение с останалите участници в санкционираното с решението ВПП нарушение.

16 Жалбоподателят подава жалба за отмяна на спорното решение и молба за постановяване на временни мерки.

17 Председателят на Общия съд уважава последната с определение Evonik Degussa/Комисия (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Общият съд обаче отхвърля жалбата за отмяна с обжалваното съдебно решение, срещу което жалбоподателят е подал посочената в точка 1 от настоящото определение жалба.

18 Въз основа на това решение Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да пристъпи към публикуване на неповерителен вариант на решение ВПП, който е по-подробен от неповерителния вариант на това решение, публикуван през 2007 г. Затова жалбоподателят подава и настоящата молба за постановяване на временни мерки.

Искания на страните

19 Жалбоподателят иска от Съда:

— да спре изпълнението на спорното решение до произнасянето на Съда по същество,

— да разпореди на Комисията да не публикува на интернет сайта си и/или на което и да било друго място и/или да не предоставя достъп на трети лица до неповерителния вариант на решението ВПП, съдържащ, що се отнася до жалбоподателя, по-подробни сведения в сравнение с достъпния понастоящем неповерителен вариант на това решение, публикуван на интернет сайта на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията,

— да постанови всяка мярка, която намери за справедлива и подходяща при тези обстоятелства, и

— да не се произнася по съдебните разноски.

20 Комисията иска от Съда да отхвърли изцяло жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По молбата за постановяване на временни мерки

21 С оглед на произнасянето по настоящата молба за постановяване на временни мерки, следва да се припомни, че член 160, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда гласи, че молбите за постановяване на временни мерки трябва да уточняват „предмет[а] на спора, обстоятелствата, установяващи неотложността, както и фактическите и правни основания, които обосновават вероятната основателност за постановяване на поисканата временна мярка“. В този смисъл молбата за спиране на изпълнението и за други временни мерки може да бъде уважена от съда в обезпечителното производство, ако е установено, че има вероятна основателност постановяването им да е фактически и правно обосновано (fumus boni juris) и че тези действия

са неотложни, в смисъл че е необходимо да бъдат разпоредени и да породят действието си преди решението в главното производство, за да се избегне значително и непоправимо увреждане на интересите на страната, която ги иска. Тези условия са кумулативни, така че молбите за постановяване на временни мерки трябва да се отхвърлят, ако едно от тях не е изпълнено. При необходимост съдът в обезпечителното производство извършва и сравнително претегляне на засегнатите интереси (определения на заместник-председателя на Съда Комисия/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, т. 14 и AGC Glass Europe и др./Комисия, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, т. 21).

По наличието на fumus boni juris

22 Съгласно постоянната съдебна практика условието за fumus boni juris е изпълнено, когато поне едно от основанията в подкрепа на главното искане, изложени от искащата временни мерки страна, на пръв поглед не може да бъде обявено за лишено от сериозно основание. Такъв е случаят, когато някое от изтъкнатите основания разкрива наличието на сложни правни въпроси, чийто отговор не е категорично ясен и следователно предполага задълбочен анализ, който не може да се извърши от съда в обезпечителното производство, а трябва да бъде предмет на производството по същество, или когато пренията между страните разкриват наличието на сериозен правен спор, чието решение не е категорично ясно (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 67).

23 Все пак в настоящия контекст обстоятелството, че молбата за постановяване на временни мерки цели постановяването на спиране на изпълнението на спорното решение, а не на обжалваното съдебно решение, се отразява върху преценката относно наличието на fumus boni juris (определения на председателя на Съда Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия,C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, т. 16, и на заместник-председателя на Съда Гърция/Комисия, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, т. 21).

24 Всъщност, колкото и сериозни да са наведените правни основания и доводите на жалбоподателя срещу обжалваното съдебно решение, те не са достатъчни, за да обосноват сами по себе си от правна страна спирането на изпълнението на спорното решение. За да докаже изпълнението на условието за fumus boni juris, жалбоподателят трябва освен това да установи и че наведените правни основания и доводите срещу законосъобразността на споменатото решение, в рамките на жалбата за отмяна, са годни да обосноват вероятната основателност на искането спиране (определение на заместник-председателя на Съда Гърция/Комисия, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, т. 22).

25 В резултат на това, когато става въпрос за настоящата молба за постановяване на временни мерки, преценката относно условието за наличие на fumus boni juris трябва да държи сметка за обстоятелството, че спорното решение, чието спиране се иска, вече е било разгледано, както от фактическа, така и от правна страна, от юрисдикция на Съюза и че тя е преценила жалбата срещу това решение като неоснователна (определение на председателя на Съда Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, т. 19). Необходимостта в рамките на настоящата молба за постановяване на временни мерки да се изтъкнат правни основания, за които изглежда вероятно да са особено сериозни, произтича следователно именно от факта, че тези правни основания трябва да бъдат годни да оспорят преценката на Общия съд при произнасянето му по същество по наведените доводи от Република Гърция пред първата инстанция (вж. в този смисъл определения на председателя на Съда Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, т. 20 и на заместник-председателя на Съда Гърция/Комисия, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, т. 24).

26 В настоящия случай жалбоподателят излага три основания в подкрепа на жалбата си. Първото основание е изведено от грешка, допусната от Общия съд, що се отнася до определянето на компетентността на служителя по изслушването да взема решения относно публикуването на сведения на основание член 8, параграфи 2 и 3 от решението относно функцията и мандата на служителя по изслушването. Второто основание е изведено от нарушение на член 339 ДФЕС, на член 30 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1), на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 г. относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), както и на член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). С третото си основание жалбоподателят твърди нарушение на задължението за мотивиране и на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност.

27 В това отношение следва да се отбележи, че независимо от решението по същество по първото основание, Съдът ще трябва да се произнесе по второто, като се има предвид, че компетентността на служителя по изслушването да се произнесе по въпроса дали сведенията, които се предвижда да бъдат публикувани, представляват търговска тайна, или трябва при всяко положение да се считат за поверителни, което е предмет на второто основание, не само не е оспорена от жалбоподателя, но очевидно не буди никакво съмнение.

28 Освен това доводът в подкрепа на това второ основание се припокрива, поне отчасти, с този, изтъкнат в рамките на третото основание, така че, за да се установи наличието на fumus boni juris по тези две основания, те следва да се разгледат заедно.

29 За тази цел следва да се припомни, че що се отнася до спора относно временната защита на сведенията, за които се твърди, че са поверителни, съдията по обезпечителното производство би могъл по принцип, под страх от накърняване на вътрешно присъщата спомагателна и временна природа на производството по обезпечение, да стигне до заключението, че липсва fumus boni juris само в хипотезата на очевидна липса на поверителен характер на въпросните сведения (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 68).

30 Второто основание обаче е насочено срещу точки 76—127 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд изключва, от една страна, че спорните сведения могат да се считат за търговска тайна, предвид историческия им характер, и от друга страна, че при всяко положение тези сведения следва да се считат за поверителни на основание на професионалната тайна поради самия факт, че са били доброволно предоставени от предприятие на Комисията с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

31 Така жалбоподателят поддържа, на първо място, че противно на твърденията на Общия съд, съдържащи се в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение, посочените сведения не са загубили поверителния си характер само поради факта, че датират от преди повече от пет години и поради това е следвало да се третират като търговска тайна. В това отношение жалбоподателят изтъква, че посочената от Общия съд съдебна практика не е приложима в настоящия случай и че, напротив, съгласно член 4, параграф 7 от Регламент № 1049/2001 икономическите интереси могат да бъдат пречка за публикуването на сведения за период, надхвърлящ дори 30 години. Според жалбоподателя спорните сведения продължават да представляват „съществени елементи от пазарното му положение“, тъй като е установено, че публикуването им би могло да му причини сериозна вреда, както самият Общ съд е признал в точка 105 от обжалваното съдебно решение.

32 На второ място, що се отнася до квалифицирането на спорните сведения като поверителни при всяко положение, жалбоподателят твърди най-напред, че противно на приетото от Общият съд в точки 92 и 93 от обжалваното съдебно решение, публикуването на части от декларациите на кандидати за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и на тези декларации трябва да отговаря на същите критерии. Така съображенията, които в решение Комисия/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) са довели до тълкуване от Съда на Регламент № 1049/2001 в смисъл, че той позволява процедурата в областта на картелите да се основава на обща презумпция за застрашаване на търговските интереси на страните, когато декларациите на кандидати за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер са станали публично достояние, би трябвало да се прилагат и спрямо публикуването на части от тези декларации, възпроизведени пряко или непряко в неповерителния вариант на решението на Комисията. Това било валидно в още по-голяма степен, когато публикуването на тези части нарушава дадените от Комисията гаранции във връзка с декларациите на кандидатите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер в точка 32 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и в точка 40 от Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2006 г.“). Така, извършеното от Комисията разграничение между публикуването на документи, представени от кандидати за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, от една страна, и от друга страна, публикуването на сведения, извлечени от тези документи, било формалистко и противоречало не само на практиката на Общия съд, но и на други относими разпоредби от правото на Съюза.

33 По-нататък, в настоящия случай следвало да се вземе предвид фактът, че Комисията вече била публикувала през 2007 г. неповерителен вариант на решението ВПП и че тя следователно вече е извършила посоченото в точка 106 от обжалваното съдебно решение претегляне на интересите в подкрепа на публикуването на спорните сведения или против него. Административната процедура на Комисията била приключила най-късно с това публикуване, както било признато в точка 172 от обжалваното съдебно решение. Считано от датата на това публикуване, член 30 от Регламент № 1/2003 вече не бил приложим и предоставеният достъп до сведения се регламентирал вече само от Регламент № 1049/2001.

34 Освен това, противно на твърдяното в точки 107—111 от обжалваното съдебно решение, интересите на жалбоподателя обективно заслужавали защита. Всъщност за жалбоподателя било важно не да избегне плащането на обезщетения за вреди или оповестяването на констатациите на Комисията относно начина на извършване на нарушението. Той бил загрижен по-скоро от осигуряването на предвидената в Известията относно сътрудничеството от 2002 г. и от 2006 г. защита на декларациите, които са били съставени единствено за целите на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, с увереността че тяхната поверителност ще бъде запазена, и чрез които жалбоподателят сам се е уличил в извършването на нарушение.

35 Най-сетне, в точки 123—127 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно отхвърлил основанието му, изведено от нарушение на член 8 от ЕКПЧ и член 7 от Хартата. В това отношение жалбоподателят поддържа, че оповестяването на съдържанието на декларациите му, в противоречие с Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и с установената практика на Комисията, със сигурност не може да се счита за предвидима последица от участието в картела.

36 В рамката на доводите в подкрепа на третото си основание жалбоподателят допълва по същество, че Общият съд е нарушил задължението си за мотивиране и принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност, тъй като не бил взел предвид в достатъчна степен обстоятелството, че Комисията вече била публикувала през 2007 г. неповерителен вариант на решението ВПП. Според жалбоподателя с това публикуване Комисията била решила, че заличените сведения не се отнасят до същността на мотивите на

решението ВПП, по смисъла на член 30 от Регламент № 1/2003. Освен това, като се има предвид, че публикуването на този първи неповерителен вариант не е било определено като временно, можело да се направи извод, че Комисията е приела окончателно, че заличените части не следва да се публикуват. Такъв благоприятен административен акт не би могъл по принцип да бъде оттеглен или отменен, най-малкото доколкото е, както в случая, законно приет.

37 Накрая, Комисията, противно на приетото от Общия съд в точки 155—157 от обжалваното съдебно решение, нямала право да променя постоянната си практика за запазване на поверителността на сведения, каквито са разглежданите, като се има предвид, че след приключването на процедурата Комисията щяла да бъде обвързана от своите известия относно сътрудничеството и от Регламент № 1049/2001. Комисията би могла най-много да има свободата да измени програмата си за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и да предоставя за в бъдеще само минимална защита на декларациите на кандидатите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

38 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

39 В отговор на второто основание тя възразява, на първо място, че Общият съд се е ограничил да констатира, че жалбоподателят не е установил, в съответствие с практиката на Общия съд, съображенията, поради които спорните сведения, въпреки изтеклия значителен период от време, все още били, по изключение, съществени елементи от търговското му положение или това на трети лица и заслужавали следователно защитата, предвидена в член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003. В действителност според Комисията тези сведения при всички положения вече не са свързани с професионалната тайна или със защитата на поверителността, като се има предвид, че описаните фактически елементи на нарушението датират без изключение отпреди повече от десет години.

40 На второ място, Комисията е на мнение, че най-напред, Общият съд правилно е приел, че Регламент № 1049/2001 и съдебната практика по него са неотносими с оглед на приложното им поле. Всъщност в случая ставало въпрос не за достъп до документи, а за публикуване на фактическите констатации на Комисията, направени в мотивите на решението ВПП. При всяко положение в решението Комисия/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) било прието, че институция може да се позове на общи презумпции, приложими към някои категории документи, но такава възможност не съществувала за частните субекти. Освен това публикуването на тези констатации не нарушавало никакво поето от Комисията задължение. Всъщност, в случай че текстът на точка 32 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. бил създал оправдани правни очаквания за поверителност на получените от Комисията документи в приложение на това известие, тази разпоредба не била създала никакви оправдани правни очаквания, че съдържащите се в тези документи сведения няма да бъдат използвани от нея при описанието на съставните елементи на нарушението в мотивите на решението и, в този контекст, че няма да бъдат направени публично достояние. Така разграничението между документите и фактическите констатации на Комисията относно съставните елементи на нарушението не било формалистко.

41 По-нататък, Общият съд взел предвид факта, че Комисията вече била публикувала неповерителен вариант на решението ВПП през 2007 г. Противно на посоченото от жалбоподателя, Общият съд не бил приел в това отношение, в точки 155, 156 и 161 от обжалваното съдебно решение, че едно второ публикуване зависи от „свободната“ преценка на Комисията, доколкото той изрично бил подчертавал специфичното ограничение на това правомощие, съдържащо се в член 30, параграф 2, второ изречение от Регламент № 1/2003. Освен това не можело да се приеме и че, считано от датата на първото временно публикуване, член 30 от този регламент „вече не се прилага“. Такова ограничение не се подкрепяло от текста на тази разпоредба и противоречало на посочената в член 1, втора алинея ДЕС и член 15, параграф 1 ДФЕС цел.

42 Освен това твърдението на жалбоподателя в настоящия етап на производството, че важното за него не било да избегне плащането на обезщетения за вреди или оповестяването на констатациите на Комисията относно съставните елементи на нарушението, противоречало на доводите му пред първата инстанция, както следвало от точка 83 от обжалваното съдебно решение.

43 Най-сетне, с право Общият съд отхвърлил основанието, изведено от нарушение на член 8 от ЕКПЧ и член 7 от Хартата. Всъщност, макар правото на неприкосновеност на личния живот, прогласено в тези разпоредби, да включва по принцип защитата на доброто име и честта на лицето, както и защитата на личните данни, Европейският съд по правата на човека бил уточнил, че посоченият член 8 все пак не предлага защита спрямо посегателство срещу доброто име, което би могло да произтече по предвидим начин от собствените действия на лицето, като например извършването на престъпление. Този извод бил приложим mutatis mutandis за предвидимите последици на нарушенията на конкурентното право на Съюза. При тези обстоятелства жалбоподателят трябвало да очаква още от извършването на установеното в решението ВПП нарушение, че в случай на образуване и провеждане на наказателно производство във връзка с това нарушение, подробностите за собствените му действия ще бъдат направени публично достояние, доколкото са от значение за установяването на нарушението.

44 Що се отнася до третото основание, Комисията поддържа, че с публикуването на първия неповерителен вариант на решението ВПП през 2007 г. тя не е упражнила неотменно правото си на преценка по въпроса кои части от това решение трябва да бъдат публикувани. В действителност с това първо публикуване тя не била посочила нито изрично, нито мълчаливо, че се отказва от по-нататъшно публикуване на по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП. Необходимостта от по-нататъшно публикуване се обосновавала от факта, че поверителността на сведенията има преходен характер, което може да наложи извършването на нова преценка след изтичането на известно време. Така, неправилно било да се твърди, че Комисията е решила, че заличените сведения не са част от същността на това решение и че публикуването им следователно не е необходимо за задоволяване на интереса на обществото да бъде информирано. В действителност Комисията единствено била решила да публикува най-напред частите от текста на посоченото решение, които в основната си част безспорно не съдържат търговска тайна, за да може впоследствие да разгледа подробно доводите на заинтересованите страни, че останалите части представляват такава търговска тайна. Решение, съгласно което останалите части не са съществени или не следва да бъдат публикувани, не било нито взето, нито изразено — мълчаливо или изрично.

45 Накрая, Общият съд правилно приел в точка 161 от обжалваното съдебно решение, че само по себе си обстоятелството, че Комисията е публикувала първи неповерителен вариант на решението ВПП през 2007 г., без да го определя като временен, не можело да даде на жалбоподателя никаква конкретна гаранция, че по-късно няма да бъде публикуван нов, по-подробен неповерителен вариант на това решение, по смисъла на припомнената в точка 135 от обжалваното съдебно решение съдебна практика.

46 Предвид изложеното по-горе може да се приеме, че основната критика на жалбоподателя срещу обжалваното съдебно решение се свежда до това, че не е било прието, че по същество както достъпът до документите, предоставени от предприятие по програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, така и оповестяването на съдържанието на части от тези документи, независимо дали пряко или непряко, постигат същия резултат, тоест да направят тези сведения достъпни за трети лица. Това оповестяване трябвало следователно, също както и достъпът, да бъде по принцип забранено, доколкото трябвало да се счита, че то също носи риска от увреждане на търговските интереси на засегнатите предприятия. Това в още по-голяма степен се отнасяло до настоящия случай, като се има предвид, че след възражението на

жалбоподателя Комисията вече се е въздържала да публикува спорните сведения и че тя следователно правомерно е можела да изчака окончателното разрешаване на въпроса за поверителността на тези сведения.

47 Без да се омаловажават изтъкнатите от Комисията доводи, чиято основателност ще бъде преценена от съда по същество, следва да се отбележи, че става въпрос за сложен правен въпрос, разрешаването на който не се налага категорично, и че в резултат на това не следва очевидно, че спорните сведения нямат поверителен характер.

48 Всъщност веднага следва да се отбележи, че Съдът все още не се е произнесъл нито по въпроса за критериите, които трябва да бъдат взети предвид за установяване дали определени сведения представляват търговска тайна, нито, както е уточнено и в определение на председателя на Общия съд Evonik Degussa/Комисия (T-341/12 R, EU:T:2012:604, т. 44), по твърдението за поверителност на сведения, каквито са разглежданите в настоящото производство.

49 Що се отнася до конкретните доводи на страните, следва да се отбележи следното.

50 На първо място, вярно е, както изтъква Комисията, че оповестяването на сведения в съответствие с член 30 от Регламент № 1/2003 и правото на достъп до документи по силата на Регламент № 1049/2001 се различават от юридическа гледна точка. Все пак, доколкото спорното оповестяване се отнася до части от документи, както твърди жалбоподателят, изглежда, че то води до положение, сходно от функционална гледна точка с това на достъпа до тези документи. Всъщност независимо от правното основание, на което сведенията са направени публично достояние, това оповестяване предполага задължително, че трети лица узнават сведения, чийто поверителен характер престава поради това да бъде защитен (вж. по аналогия решение Комисия/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, т. 89).

51 Това е валидно в още по-голяма степен, тъй като, противно на поддържаното от Комисията, жалбоподателят не се оплаква, че тази институция е публикувала собствените си фактически констатации, на които се основава решението ВПП. Действително той признава изрично правото на Комисия в това отношение. За сметка на това жалбоподателят оспорва правомощието на Комисията да публикува части от спорните документи, предадени понякога пряко или непряко, възпроизвеждайки по този начин текста на декларациите, които жалбоподателят е направил в качеството си на кандидат за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

52 При тези обстоятелства обаче, вярно е, че съдебната практика относно достъпа до преписката, в приложение на Регламент № 1049/2001, не е пряко приложима. Все пак, в замяна на това, не може да се изключи относимостта на преценките на Съда, съдържащи се в тази съдебна практика, довели до заключението, че Комисията е имала право да счита, че оповестяването на документите, съдържащи се в преписка по процедура по прилагане на член 101 ДФЕС, по принцип засяга защитата на търговските интереси на участващите в тази процедура предприятия.

53 Всъщност Съдът е счел, че общият достъп до тези документи, независимо дори от факта, че те са били предоставени на Комисията доброволно в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би могло да застраши равновесието, което законодателят на Съюза е искал да осигури в Регламент № 1/2003 и в Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242), между задължението на съответните предприятия да предоставят на Комисията евентуално чувствителна търговска информация, за да може тя да установи наличието на картел и да прецени неговата съвместимост с член 101 ДФЕС, от една страна, и от друга

страна, гаранцията за засилена защита, на основание на професионална и търговска тайна, на предоставените по този начин сведения на Комисията (решение Комисия/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, т. 90 и 97).

54 Изглежда обаче възможността оповестяването на части от разглежданите документи в неповерителния вариант на решението ВПП да има същите последици, не може да бъде изключена веднага, доколкото то представлява по същество общ достъп, макар и частичен, до тези документи.

55 В такъв случай би ставало въпрос, противно на считаното от Комисията, не да се разреши на частен субект да се ползва от презумпцията, призната единствено в полза на Комисията, а да се признаят по аналогия за приложими към подобно положение съображенията, на които Съдът е основал тази презумпция, и евентуално да се обоснове със същите съображения огледална презумпция, че засегнатите предприятия по принцип имат право да очакват, освен ако тази презумпция може да бъде оборена, предоставените в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер сведения да бъдат включени в обхвата на професионалната тайна.

56 Впрочем в това отношение от значение би могло да е, както припомня жалбоподателят, съображение 26 от Директива 2014/104/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 ноември 2014 година относно някои правила за уреждане на искове за обезщетение за вреди по националното право за нарушения на разпоредбите на правото на държавите членки и на Европейския съюз в областта на конкуренцията (ОВ L 349, стр. 1), съгласно което в интерес на защитата на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, изрично изключени от оповестяване са „дословни цитати от заявления за освобождаване от санкция или намаляване на санкции“, както и самите декларации.

57 На второ място, що се отнася до доводите, повдигнати от жалбоподателя в подкрепа на второто и третото му основание, според които Общият съд е нарушил принципа на защита на оправданите правни очаквания, като е приел, че оповестяването на спорните сведения не противоречи на гаранциите, които Комисията е предоставила във връзка с декларациите на кандидатите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер в точка 32 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и в точка 40 от Известието относно сътрудничеството от 2006 г., следва да се отбележи, че разграничението, което Комисията изглежда провежда между въпросните документи и съдържащите се в тях сведения, а не между тези документи и фактическите констатации на Комисията, основани на съдържанието им, не следва очевидно, особено доколкото въпросните сведения са предоставени под формата на извлечения от тези документи.

58 Всъщност защитата на професионалната тайна има за предмет сведенията, които заслужават такава защита, и се изразява в забраната да бъде предоставен достъп на трети лица до носителя, на който тези сведения са съхранени, какъвто е документът. С други думи, поверителността на даден документ изглежда зависи само от характеристиките и от естеството на сведенията, които съдържа. Както отбелязва жалбоподателят, това изглежда може да бъде изведено по-конкретно от член 16, параграф 1 от Регламент № 773/2004, който се отнася до „информацията, включително [документите]“, които Комисията не може нито да съобщава, нито да прави достъпни.

59 Макар разграничението, което, изглежда, Комисията провежда между разглежданите документи и съдържащите се в тях сведения, да е неоснователно, не може да се изключи, че както твърди жалбоподателят, части от поверителни документи трябва да се третират по начина, предвиден за третирането на самите документи в Известията относно сътрудничеството от 2002 г. и от 2006 г., в точки съответно 32 и 40 от тях.

60 В това отношение следва да се припомни, че макар Комисията да установява правила за поведение, насочени към външни последици по отношение на икономическите оператори, каквито са съдържащите се в Известията относно сътрудничеството от 2002 г. и от 2006 г., тя не може да се отклони от тях в конкретен случай, без да посочи причините за това, които да са съвместими с принципа на равно третиране. Всъщност от съдебната практика е видно, че като приема правила за поведение и обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към съответните случаи, тази институция се самоограничава в упражняването на своето право на преценка и не би могла да се отклонява от тези норми, тъй като това би означавало да бъде евентуално санкционирана за нарушение на общи принципи на правото като принципите за равно третиране или за защита на оправданите правни очаквания (вж. по аналогия решения Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 209—211 и Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, EU:C:2013:351, т. 53).

61 В точки 32 и 33 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. обаче Комисията е счела общо, че „оповестяването в който и да е момент на документи, получени в съответствие с настоящото известие, би засегнало защитата на целите на дейността по разследване по смисъла на член 4, параграф 2 от [Регламент № 1049/2001]“ и че „[в]сяка писмена декларация, направена пред Комисията във връзка с настоящото известие е неразделна част от нейната преписка. Тя не може да бъде оповестена или използвана за други цели, освен за прилагането на член 81 [ЕО]“. Също така, в точка 40 от Известието относно сътрудничеството от 2006 г., Комисията е уточнила, че „публичното разкриване на документи и изявления в писмена форма или записани изявления, получени съгласно настоящото известие, би могло да увреди определени публични или частни интереси, например защита на целесъобразността на проверки и разследвания по смисъла на член 4 от [Регламент № 1049/2001], дори след приемане на решението“, разширявайки по този начин изрично съображенията за запазване на поверителността на документите и с оглед на другите защитени в този член 4 интереси, включително следователно и търговските интереси, посочени в параграф 2, първо тире от този член.

62 Обстоятелството, че посочените известия, в точки съответно 31 и 39, съдържат идентично указание, съгласно което „[ф]актът, че заявлението за освобождаване от глоба или намаляване на глобата е уважено, не може да защити предприятието от гражданскоправните последици от участието му в нарушение на член 81 от [ЕО]“, изглежда не е достатъчно само по себе си, за да изключи възможността засегнатите предприятия да се уповават на поверителността на въпросните документи. Всъщност явно именно поради общия си характер това изявление се ограничава да посочи, че получаването на предвидените в тези известия облекчения, що се отнася до последиците за административната отговорност на съответните предприятия поради нарушаването на конкурентното право, не може да ограничи гражданската отговорност на тези предприятия и изглежда не означава, че Комисията ще направи публично достояние професионалните им тайни, които биха могли да представляват доказателства при установяването на тази отговорност от националните юрисдикции.

63 Впрочем това би изглеждало в противоречие с точка 35a от Известието относно сътрудничеството от 2006 г., изменена с известието на Комисията, озаглавено „Изменения в Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели“ (ОВ C 256, 2015 г., стр. 1), съгласно която „Комисията никога няма да предава заявленията на предприятия за освобождаване от санкция или намаляване на санкции на националните съдилища за използване при искове за обезщетения за вреди вследствие на нарушения [на членове 101 ДФЕС или 102 ДФЕС]“.

64 Предвид изложеното по-горе не е изключено поначало, че дадено предприятие може да очаква Комисията да не направи публично достояние разглежданите документи — в тяхната цялост или частично — като ги съобщи на трети лица или като ги оповести под формата на извлечения в неповерителния вариант на решението за установяване на нарушение по член 101 ДФЕС.

65 При всички положения, дори да се допусне, че Комисията може действително да публикува спорните сведения, в съответствие с член 30 от Регламент № 1/2003, не може да се изключи и че от нея се изисква — дори при липсата на гаранции, които могат да обосноват оправданите правни очаквания на предприятията — тя да предостави ясни указания относно практиката си по вземане на решения и че, ако случаят не е такъв, евентуалното разяснение на неясни правила следва да се извършва не във вреда на страната в производството и на добрата администрация, а чрез приемане на нови правила, приложими за в бъдеще и притежаващи изискуемата степен на яснота.

66 Това е още по-необходимо в настоящия случай, като се има предвид, че Комисията вече е публикувала на неповерителен вариант на решението ВПП. При това публикуване обаче Комисията е взела предвид повдигнатите от жалбоподателя възражения и се е въздържала да оповести по-голямата част от сведенията, за които е било поискано поверително третиране.

67 Разбира се, както изтъква Комисията, тя не се е произнесла по възраженията на жалбоподателя. Все пак неповерителният вариант на решението ВПП не е бил публикуван като временен, както следва от точка 160 от обжалваното съдебно решение, и това решение е сложило край на административната процедура.

68 При тези условия въпросът за приложимостта на член 30 от Регламент № 1/2003 спрямо по-нататъшното публикуване може да се постави най-малкото що се отнася до възможността Комисията да публикува по-подробен неповерителен вариант, без да обяснява съображенията, поради които такова публикуване се налага толкова дълго след първото публикуване.

69 Предвид изложените по-горе съображения спорните сведения явно имат поверителен характер.

70 Освен това, тъй като тези съображения имат значение, що се отнася до съдържащите се в спорното решение преценки на служителя и следователно за разглеждането на жалбата за отмяна, те са достатъчни, за да се установи наличието на fumus boni juris, в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 23—25 от настоящото определение.

По неотложността

71 За да се установи, че исканите временни мерки са неотложни, жалбоподателят поддържа, на първо място, че за тази цел следва да се изходи от предварителното условие, че спорните сведения са поверителни по смисъла на член 339 ДФЕС, член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, член 8 от ЕКПЧ, както и член 7 от Хартата. Всъщност, тъй като обжалването от страна на жалбоподателя е изрично насочено срещу частта от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд е изключил възможността тези сведения да се ползват от предвидената в посочените разпоредби защита, Съдът ще трябва да разгледа този въпрос едва в производството по същество.

72 Следователно именно въз основа на това предварително условие жалбоподателят изтъква, че оповестяването на спорните сведения би му нанесло сериозна и непоправима вреда.

73 Що се отнася по-специално до сериозността на тази вреда, жалбоподателят отбелязва, че публикуването на тези сведения ще доведе до непоправима загуба на стойността, която им придава тяхната поверителност, ще позволи използването им в производствата по искове за обезщетение за вреди, подадени срещу него, и ще накърни доброто му име в търговските отношения с неговите клиенти. Освен това, тъй като публикуването се предвижда да се извърши в интернет, това би имало за последица предоставянето на спорните сведения от

момента на публикуването на разположение на клиентите, конкурентите и доставчиците на жалбоподателя и на широката общественост, които биха могли да се запознаят с тези сведения и да ги използват свободно.

74 Що се отнася до непоправимия характер на твърдяната вреда, жалбоподателят отбелязва веднага, че дори в случай на уважаване на жалбата му, нанесените му вреди в резултат на публикуването на спорните сведения няма да могат да бъдат поправени, независимо дали става въпрос за нематериални вреда, свързани с доброто му име, или за финансови вреди. Всъщност, най-напред, узнаването на тези сведения от лицата, които са се запознали с тях, не би могло да бъде заличено. По-нататък, нематериалната вреда не би могла, поради естеството ѝ, да бъде компенсирана финансово. Най-сетне, финансовите вреди не биха могли да бъдат установени по вид и определени по размер достатъчно точно, като се има предвид, че те ще варират както по естеството, така и по обхвата си.

75 Комисията отбелязва, че предварителното условие, на което жалбоподателят основава доводите си и според което спорните сведения са поверителни поради съдържанието им, е неоснователно. Всъщност Общият съд вече бил разгледал този въпрос, приемайки, че тези сведения трябва да се считат за исторически и следователно, тъй като жалбоподателят не бил доказал защо все още е обосновано да се ползват по изключение от защитата, предвидена в член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003, те не заслужавали защита. Така жалбоподателят не можел да се позове на определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), като се има предвид, че разглежданите сведения по това дело са специфична търговска информация, която поради съдържанието си може да попадне в обхвата на професионалната тайна, докато в случая твърдяната вреда произтичала не от съдържанието на спорните сведения, а от външни съображения, каквито са оправданите правни очаквания, които жалбоподателят твърди, че извлича от практиката и известията на Комисията.

76 По-конкретно, Комисията установява два вида вреди, които жалбоподателят би могъл да претендира, че е претърпял в резултат на публикуването на спорните сведения, и счита, че сериозността на никоя от тях не е доказана в достатъчна степен от правна страна.

77 Що се отнася до финансовите вреди, свързани с евентуалните осъдителни решения по граждански дела, Комисията поддържа, от една страна, че основната причина за възникване на претендираната вреда било не публикуването, а участието на жалбоподателя в нарушението, установено от Комисията в решението ВПП. От друга страна, интересът на предприятие, за което е доказано, че е участвало в картел, да избегне искове за обезщетение за вреди, не заслужавал защита.

78 Що се отнася до отрицателните последици за имиджа на жалбоподателя, Комисията уточнява, че тези последици също така произтичали пряко от публикуването на първия неповерителен вариант на решението ВПП през 2007 г. и че при всяко положение те не достигали прага на тежест на засягането, изискуем за обосноваване на постановяването на временни мерки. Тя допълва, че жалбоподателят не може да изтъкне никакъв интерес, заслужаващ особена защита, когато цели да се избегне публикуването на допълнителни подробности за фактическите елементи на нарушението, още повече че съответните части не съдържали никаква оценка, която би могла да очерни жалбоподателя и да накърни сериозно доброто му име.

79 Що се отнася до необратимия характер на твърдяната от жалбоподателя вреда, Комисията признава, че веднъж прочетени, разглежданите сведения щели да останат в паметта или на компютърните запаметяващи устройства на адресата, дори публикуването им впоследствие да бъде отменено. Въпреки това в случая това не било определящо, като се има предвид, че въпросното обжалване не би оспорило преценката на Общия съд в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение, че тези сведения не съдържат никаква чувствителна търговска информация, която би предоставила предимство на търговските му партньори или конкуренти.

80 Що се отнася до завишения риск от осъждане по исковете за обезщетение за вреди, Комисията припомня, от една страна, че финансовата вреда би могла само по изключение да се счита за непоправима, като се има предвид, че тя би могла да бъде предмет на парично обезщетение. В частност такъв би бил случаят, ако при липсата на исканите временни мерки жалбоподателят се намира в положение, което би могло да застраши самото му съществуване или да промени непоправимо пазарните му дялове. В молбата си обаче жалбоподателят дори не твърдял, че предвижданото публикуване би поставило в опасност съществуването му или би го довело до непоправима загуба на пазарни дялове. От друга страна, Комисията счита, че противно на поддържаното от жалбоподателя, определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) е без значение за доказването на претендираната невъзможност за достатъчно точно установяване по вид и определяне по размер на финансовите вреди, които жалбоподателят би претърпял поради предявяването на искове за обезщетение за вреди. Всъщност в това определение било прието, че е невъзможно установяването на броя и качеството на всички запознали се с публикуваните сведения лица, така че да се прецени конкретното въздействие на публикуването върху търговските и икономическите интереси на съответното предприятие поради обстоятелството по-специално, че те представляват чувствителна търговска информация и поради това засягат търговската тайна в тесен смисъл. Обратно, според Комисията твърдените от жалбоподателя финансови вреди в случая са свързани само с исковете за обезщетение за вреди или с последващите регресни искове поради нарушаването на правилата на конкуренцията. В резултат на това, като се има предвид, че не би било невъзможно да се определи кръгът на лицата, които биха могли да предявят искове за обезщетение за вреди срещу жалбоподателя в качеството си на пострадали от картела, претърпяната от него вреда би могла да бъде установена достатъчно точно по вид и определена по размер. При всяко положение твърдяната финансова вреда би могла да бъде само силно хипотетична, като се има предвид, че би било невъзможно да се предвиди въздействие на евентуалното използване на спорните сведения в производствата по гражданските искове, висящи или потенциални, срещу жалбоподателя.

81 Комисията счита, накрая, че тъй като претендираната вреда, произтичаща от твърдяното засягане на имиджа на жалбоподателя, не е сериозна, не е необходимо да се разглежда дали допълнителното засягане на доброто име, каквото би могло да причини оповестяването на разглежданите сведения, би могла да се счита за непоправима.

82 За да се прецени дали исканите временни мерки са неотложни, следва да се припомни, че целта на обезпечителното производство е да гарантира пълната ефикасност на бъдещото окончателно решение, като се избегне празнота в съдебната защита, осигурявана от Съда. За да се постигне тази цел, неотложният характер трябва да се преценява с оглед на необходимостта от постановяване на временни мерки, за да не се нанесе значителна и непоправима вреда на страната, която ги е поискала (определение на заместник-председателя на Съда Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, т. 18 и цитираната съдебна практика).

83 В случая жалбоподателят, позовавайки се на определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), твърди, че публикуването на спорните сведения би могло да му нанесе вреда поради самото естество на тези сведения.

84 Следва да се отбележи, че противно на поддържаното от Комисията, в рамките на обжалването жалбоподателят оспорва не само преценката на Общия съд в точки 84—127 от обжалваното съдебно решение, че спорните сведения не представляват търговска тайна и не са обхванати от професионалната тайна, но също и че съгласно точки 46—69 от настоящото определение преценката prima facie на доводите в подкрепа на основанията за обжалване, които са от значение в това отношение, не позволява да се заключи, че тези сведения явно нямат поверителен характер.

85 В резултат на това, за да се прецени неотложността в случая, следва да се изходи от същото предварително условие като това, от което е изходил и съдът по обезпечителното производство, по сходни съображения, по делото, по което е постановено определението на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 38 и 47), съгласно което спорните сведения са обхванати от професионалната тайна (вж. a contrario определение на заместник-председателя на Съда AGC Glass Europe и др./Комисия, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, т. 29—33).

86 Изхождайки обаче от това предварително условие, оповестяването на спорните сведения задължително би нанесло значителна вреда на жалбоподателя.

87 Всъщност както и разглежданите сведения по делото, по което е постановено посоченото определение, тези, за които жалбоподателят твърди, че имат поверителен характер, съгласно точка 104 от обжалваното съдебно решение, се отнасят най-вече до ролята му при организирането и осъществяването на нарушението, установено в решението ВПП, и се отнасят подробно до тайните контакти или антиконкурентни споразумения, в които жалбоподателят е участвал, като посочват по-конкретно наименованията на някои продукти, засегнати от тези контакти или споразумения, цифрови данни относно прилаганите цени, както и преследваните цели, що се отнася до цената и разпределението на пазарните дялове (вж. по аналогия определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 47).

88 Освен това самият Общ съд е признал в точка 105 от обжалваното съдебно решение, че оповестяването на сведенията, по отношение на които жалбоподателят е поискал поверително третиране, би могло да му нанесе сериозна вреда.

89 Впрочем доводът на Комисията, че такава вреда не би компрометирала заслужаващ защита интерес на жалбоподателя, не включва осъждането, като се има предвид, че според него спорните сведения не заслужават поради естеството им да бъдат защитени като професионалната тайна.

90 Що се отнася до непоправимия характер на посоченото оповестяване, наистина е очевидно, че отмяната на спорното решение не би могла да заличи последиците от публикуването на разглежданите сведения, предвид необратимия характер на обстоятелството, че прочелите ги лица са ги узнали (вж. по аналогия определения на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 48 и AGC Glass Europe и др./Комисия, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, т. 35).

91 Жалбоподателят обаче счита, че необратимият характер на оповестяването на посочените сведения обуславя непоправимия характер на вредата, която той би претърпял в резултат на това оповестяване. В това отношение той установява по същество два вида вреди, които биха произтекли от публикуването на спорните сведения. Така той би претърпял, от една страна, финансова вреда, доколкото те биха могли да бъдат използвани в производствата по искове за обезщетение на вреди срещу него и при всяко положение биха били поставени на разположение на широката общественост, която би могла свободно да извлече полза от тях, и от друга страна, нематериална вреда, свързана с отрицателните последици за доброто му име.

92 Без да е необходимо да се проверява дали претендираната неимуществена вреда е непоправима, достатъчно е да се припомни, що се отнася до първия вид твърдяна вреда, че безспорно, освен при изключителни обстоятелства, имуществените вреди не могат да се считат за непоправими, тъй като парично обезщетение по принцип може да възстанови положението на увреденото лице отпреди настъпването на вредата. Все пак, това не е така и такава имуществена вреда

може да се счита за непоправима, ако не може да бъде изчислена (определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 50—52 и цитираната съдебна практика).

93 Доколкото обаче жалбоподателят твърди, че оповестяването на спорните сведения би го изложило на завишен риск в производствата по предявените срещу него искове за обезщетение, следва да се припомни, че несигурността, свързана с обезщетяването на имуществена вреда в рамките на евентуален иск за обезщетение за вреди, не може да се счита, сама по себе си, за обстоятелство, което може да докаже непоправимия характер на такава вреда, съгласно практиката на Съда. Всъщност на етапа на обезпечителното производство възможността да се получи обезщетение в един по-късен момент, в рамките на евентуален иск за обезщетение за вреди, какъвто би могъл да се предяви след отмяната на обжалвания акт, винаги е несигурна. Обезпечителното производство обаче няма за цел да замести такъв иск за обезщетение, за да премахне тази несигурност, тъй като то има за цел само да гарантира пълното действие на окончателното решение, което ще бъде постановено в производството по същество — в настоящия случай производството по жалба за отмяна, в което обезпечителното производство се вписва (определения на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 53 и AGC Glass Europe и др./Комисия, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, т. 56).

94 Положението обаче е различно, когато още при преценката от съдията в обезпечителното производство ясно личи, че поради естеството и предвидимостта на настъпването на твърдяната вреда, ако възникне, тя няма да може да бъде установена и изчислена точно и че следователно на практика няма да може да бъде поправена чрез иск за обезщетение. Такъв по-специално може да бъде случаят, що се отнася до публикуването на специфична търговска информация, за която се твърди, че е поверителна и се отнася до обстоятелства като разглежданите в настоящия случай, а именно наименованията на засегнатите от нарушението стоки, цифровите данни относно прилаганите цени, както и преследваните от участниците цели във връзка с цените (вж. в този смисъл определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 54).

95 В това отношение се налага констатацията, че вредата, която жалбоподателят може да понесе поради публикуването на търговските му тайни или на отнасящи се до него сведения, обхванати от професионалната тайна, ще бъде различна както по естество, така и по обхват, в зависимост от това дали лицата, които ще се запознаят с посочените тайни, ще са неговите клиенти, конкуренти и доставчици или финансови анализатори, или широката общественост. Всъщност би било невъзможно да се определят броят и качеството на всички лица, които действително са се запознали с публикуваната информация, и да се прецени по този начин какво би могло да бъде действителното въздействие на публикуването на тази информация върху търговските и икономическите интереси на жалбоподателя (вж. в този смисъл определение на заместник-председателя на Съда Комисия/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, т. 55).

96 След като вредата, на която се позовава жалбоподателят, най-малкото може да се счита за сериозна и непоправима, следва да се заключи, че условието за неотложност е изпълнено в случая.

По претеглянето на интересите

97 Що се отнася до претеглянето на интереси, жалбоподателят изтъква, най-напред, че вредата, която той би претърпял поради оповестяването на спорните сведения, би била необратима и би предопределила решението по същество. Всъщност, ако публикуването на тези сведения не бъде спряно, дори обжалването му да бъде уважено по същество, жалбоподателят би претърпял

същата вреда, както и ако загуби обжалването. Това е валидно още повече, тъй като спорните сведения щели да бъдат публикувани в интернет, което не би попречило те да бъдат консултирани и след премахването им от интернет сайта на Комисията. Жалбоподателят допълва в това отношение, че правото на ефективна жалба, уредено в член 47, параграф 1 от Хартата, изисква постановяването на исканите временни мерки.

98 По-нататък, за сметка на това, спирането на публикуването на спорните сведения нямало по никакъв начин да накърни интересите на Комисията. Всъщност, тъй като тя вече била публикувала неповерителен вариант на решението ВПП, интересът на обществеността да бъде информирана бил вече удовлетворен. Освен това, тъй като самата Комисия вече била признала поверителния характер на въпросните сведения за период от пет години, тя би могла да изчака още няколко месеца и да запази съществуващото вече отдавна положение до окончателното произнасяне по същество.

99 Най-сетне, що се отнася до интересите на трети лица, и по-специално на лицата, които са предявили искове за обезщетение за вреди, жалбоподателят отбелязва, че от една страна, с оглед на дългия период, изтекъл между преустановяването на нарушението и приемането на първоначалното решение на Комисията, третите заинтересувани лица не биха имали никакъв интерес от бързото публикуване на по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП, и от друга страна, последните щели при всички положения да имат възможността да поискат било от Комисията да позволи достъпа до спорните сведения в съответствие с Регламент № 1049/2001, било от националните юрисдикции, сезирани с исковете за обезщетение за вреди, да приканят Комисията да предостави тези сведения в приложение на член 15, параграф 1 от Регламент № 1/2003.

100 Комисията, която е на противоположното мнение, подчертава най-напред, че доводите и основанията, повдигнати в подкрепа на обжалването, не са достатъчно сериозни, за да разкрият наличието на fumus boni juris с особено голям интензитет, което би трябвало да бъде взето предвид при претеглянето на интересите.

101 По-нататък, би следвало да се вземе предвид интересът на обществеността да узнае възможно най-бързо мотивите на всяко действие на Комисията, интересът на икономическите оператори да знаят кои действия могат да ги изложат на риск от санкции и интересът на увредените лица да узнаят подробностите за тях, за да могат да предявят, в случай на нужда, правата си срещу предприятията, участвали в нарушението.

102 Най-сетне, при спазване на член 15 ДФЕС, мотивите за действията на Комисията би трябвало да бъдат достъпни за обществеността не само изцяло, но и най-подробно. Това не би било така, ако в случая Комисията трябва да изчаква още, почти десет години след приемането на решението ВПП, за да оповести подробностите относно нарушението, в което жалбоподателят е участвал, щом като бързата информация допринася за ефикасното спазване на правото на обезщетение, което съдебната практика е признала на пострадалите от нарушения на конкурентното право. Всяко отлагане на оповестяването на сведенията относно съществените елементи на нарушението обаче би имало за последица да попречи на предявяването на исковете за обезщетение за вреди и в резултат на това да засегне ефикасността на забраната на картелите, вписана в член 101 ДФЕС, с оглед по-специално на възможностите на жалбоподателите да установят съществуването на предпоставките, изискуеми за присъждане на обезщетение по предявените искове, както и на правилата за давността, предвидени от приложимото право.

103 За да се отговори на тези доводи, следва да се припомни, че по силата на постоянната съдебна практика рисковете, свързани с всяко възможно решение, трябва да бъдат претеглени в рамките на обезпечителното производство. По-конкретно, това означава по-специално да се разгледа дали интересът на жалбоподателя да постигне спиране на изпълнението на

обжалвания акт надделява или не над интереса от незабавното му прилагане. При тази преценка следва да се определи дали евентуалната отмяна на този акт от съда по същество би позволила да се преобърне положението, провокирано от неговото незабавно изпълнение, и обратно, в каква степен спирането би могло да възпрепятства целите, преследвани от обжалвания акт в случай на отхвърляне на жалбата в главното производство (определения на председателя на Съда Комисия/Atlantic Container Line и др., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, т. 50 и Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 R и C-217/03 R, EU:C:2003:385, т. 142 и определение Великобритания/Комисия, C-180/96 R, EU:C:1996:308, т. 89).

104 В случая Съдът ще трябва да се произнесе в рамките на главното производство по въпроса дали обжалваното съдебно решение и, в случай на необходимост, спорното решение, трябва да бъдат отменени, по-специално заради нарушаване на професионалната тайна на жалбоподателя, защитена в член 339 ДФЕС, член 30 от Регламент № 1/2003, член 4 от Регламент № 1049/2001, член 8 от ЕКПЧ и член 7 от Хартата, както и заради нарушаване на поверителното естество на подлежащите на публикуване сведения.

105 При тези обстоятелства решението за отмяна би било явно лишено от полезно действие, ако настоящата молба за постановяване на временни мерки бъде отхвърлена и ако Комисията поради това може да публикува незабавно спорните сведения, без да изчака това решение. Всъщност поради самия факт на публикуването тези сведения биха загубили по необратим начин предоставената им защита като търговска тайна, така че отхвърлянето на молбата за постановяване на временни мерки би предрешила de facto бъдещото решение по същество по искането за отмяна на обжалваното съдебно решение и на спорното решение.

106 Доводите на Комисията не позволяват да се заключи, че нейният интерес от отхвърляне на молбата за постановяване на временни мерки надделява над интереса на жалбоподателя да постигне исканото спиране.

107 Всъщност, противно на явно поддържаното от Комисията, тъй като преценката в точки 46—70 от настоящото определение позволява да се заключи, че в случая е налице fumus boni juris в достатъчна степен, за да обоснове постановяването на исканите временни мерки, тази преценка не може да бъде оспорена при претеглянето на интересите, по-специално когато другите аспекти на това претегляне накланят везните в посока, благоприятна за жалбоподателя.

108 Настоящият случай е именно такъв. Всъщност, когато става въпрос за интересите, защитавани от Комисията, следва да се отбележи, че интересът на обществеността да узнае възможно най-скоро мотивите за всяко действие на Комисията в голяма степен вече е бил удовлетворен от публикуването на неповерителния вариант на решението ВПП през 2007 г. След като не е било оспорено, че този вариант отговаря на изискванията на член 30 от Регламент № 1/2003, следва да се презумира, че той съдържа най-малкото всички съществени елементи на мотивите в подкрепа на това решение. Разбира се, този интерес би бил удовлетворен в още по-пълна степен в случай на отхвърляне на обжалването от Съда, което би позволило публикуването на по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП, предвиждано от Комисията. Все пак не би могло да се счита за възможно този интерес да бъде удовлетворен преди самото произнасяне на решението за отхвърляне, без да се постави под въпрос насрещният интерес на жалбоподателя.

109 Що се отнася до интереса на икономическите оператори да узнаят кои действия могат да ги изложат на риск от санкции, следва да се отбележи, че макар практиката на Комисията да е несъмнено полезна в това отношение, именно Комисията изглежда счита по настоящото дело, че икономическите оператори биха могли да се позоват само в съвсем ограничена степен на предишните решения на Комисията, за да приведат в съответствие действията си. Следователно загрижеността на Комисията да запознае останалите оператори с мотивите си за дадено решение, на което те биха могли при всяко положение да се позоват само в ограничена степен,

не може да бъде достатъчна, за да обоснове пожертването на насрещния интерес в случая. Това е валидно, още повече че забавянето на публикуването на спорните сведения се дължи в голяма степен на Комисията, която изглежда дори твърди, че е посветила изтеклото време от първото публикуване на неповерителен вариант на решението ВПП през 2007 г. на подробното разглеждане на доводите на заинтересованите страни, че определени части от мотивите на това решение представляват търговска тайна.

110 Най-сетне, що се отнася до интереса на увредените от нарушението лица да узнаят подробностите за него, за да могат да предявят в случай на необходимост правата си срещу предприятията, участвали в нарушението, налага се констатацията, че макар мотивите на решението за установяване на нарушение да могат да бъдат полезни за тези лица при предявяване на исковете им за обезщетение за вреди, все пак не би могло да се приеме, че тези искове могат да се основават единствено на обстоятелства, произтичащи от тези мотиви.

111 Освен това в такива случаи Съдът вече е постановил, че обстоятелството, че отказът на достъп до документи, включително и предоставените на орган по конкуренцията в рамките на национална програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, може да попречи на предявяването на тези искове, изисква този отказ да е основан на императивни съображения, свързани със защитата на посочения интерес и приложими за всеки документ, до който е отказан достъп. Всъщност само наличието на риск даден документ да засегне конкретно обществения интерес от ефикасност на националната програма за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, може да обоснове неразкриването на този документ (вж. в този смисъл решение Donau Chemie и др., C-536/11, EU:C:2013:366, т. 47 и 48).

112 В резултат на това, тъй като интересът на увредените лица може да обоснове претенциите им само относно документите, предоставени на Комисията, той може да бъде по-бързо удовлетворен в рамките на заявление за достъп до документи, отколкото в очакване на публикуването на мотивите на решението за установяване на нарушението.

113 Впрочем, макар Комисията да упреква жалбоподателя, че не е посочил дали и доколко погасителната давност е била прекъсната за евентуалните регресни искове на останалите участници в картела, налага се констатацията, че самата Комисия не сочи никакво обстоятелство, което да позволява да се прецени в каква степен възможността за лицата, за които се претендира, че са увредени, да предявят правата си в рамките на производства за обезщетение за вреди, би зависила от публикуването на спорните сведения преди самото произнасяне на решението по същество, и в частност тя не дава никакво указание, що се отнася именно до погасяването на посочените искове.

114 Накрая, постановяването на исканите временни мерки ще доведе само до запазване за определен период на съществуващото от много години положение (вж. по аналогия определение на председателя на Съда Radio Telefis Eireann и др./Комисия, 76/89 R, 77/89 R и 91/89 R, EU:C:1989:192, т. 15).

115 Предвид тези съображения, следва да се заключи, че претеглянето на наличните интереси е в полза на постановяването на исканите временни мерки.

116 При тези условия следва изпълнението на спорното решение да се спре и да се разпореди на Комисията да не публикува до произнасянето на решението, приключващо производството по обжалване по дело C-162/15 P, неповерителен вариант на решението ВПП, който е по-подробен, що се отнася до жалбоподателя, от неповерителния вариант на това решение, публикуван през 2007 г.

По изложените съображения заместник-председателят на Съда определи:

1) **Спира изпълнението на Решение C(2012) 3534 окончателен на Комисията от 24 май 2012 г. относно отхвърлянето на искане за поверително третиране, подадено от Evonik Degussa GmbH, на основание член 8 от Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 г. относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат), до произнасяне на решението, приключващо производството по обжалване по дело C-162/15 P.**

2) **Разпорежда на Европейската комисия да не публикува до произнасянето на решението, приключващо производството по обжалване по дело C-162/15 P, неповерителен вариант на Решение C(2006) 1766 окончателен на Комисията от 3 май 2006 г. относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA и Arkema SA (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат), който е по-подробен, що се отнася до Evonik Degussa GmbH, от неповерителния вариант на това решение, публикуван през 2007 г.**

3) **Съдът не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи